

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce **J. V.**

zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou
se sídlem Praha 2, Lazarská 13/8

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **Rezidence Božíňka, s.r.o.**, IČO: 07222912
se sídlem Praha 1, Opletalova 922/8
zastoupená JUDr. Romanem Rudolfem, advokátem
se sídlem Praha 9, Jandova 8

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 7. 2017 č. j. MHMP 1138936/2017

takto:

- I.** Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 7. 2017 č. j. MHMP 1138936/2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky JUDr. Aleny Bányaiové, CSc.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru

územního rozvoje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 4. 2008, č. j. OUR.Koš.p.1439-1028/07-Za.URze (dále jen „Územní rozhodnutí“). Územním rozhodnutím byla k žádosti společnosti PREMIUM real, spol. s r. o., IČ: 61855171 umístěna stavba „Obytný dům X“ na pozemcích parc. č. X, X, X v katastrálním území X za účelem provedení terénních a sadových úprav. Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobce změněno Územní rozhodnutí, a to v podmínce č. 1, v níž byla doplněna věta „Bytový dům bude mít 4 podzemní a 3 nadzemní podlaží.“, a dále bylo v textu Územního rozhodnutí změněno označení stávajícího 1. PP na 3. PP, stávajícího 2. PP na 4. PP, stávajícího 1. NP na 2. PP, stávajícího 2. NP na 1. PP, stávajícího 3. NP na 1. NP, stávajícího 4. NP na 2. NP a stávajícího 5. NP na 3. NP. V ostatním bylo odvolání žalobce zamítnuto a Územní rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve uvedl důvody, pro které považuje žalobu za včas podanou. Poukázal na to, že napadené rozhodnutí je již třetím rozhodnutím žalovaného jakožto odvolacího orgánu, jímž přezkoumával Územní rozhodnutí, jelikož předchozí rozhodnutí byla opakovaně zrušena soudem. Žalovaný vždy rozhodoval o přezkoumání Územního rozhodnutí na základě odvolání žalobce a všechna svá odvolací rozhodnutí, až na napadené rozhodnutí, doručoval žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, jednotlivě. Od této praxe se odchýlil až v případě napadeného rozhodnutí, které žalobci nedoručil, ale pouze jej vyvěsil na úřední desce. Žalobce se o napadeném rozhodnutí dozvěděl až z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního úřadu ze dne 31. 10. 2017, č. j. MHMP 1715733/2017 o odvolání žalobce proti stavebnímu povolení na Obytný dům X, které bylo doručeno právní zástupkyni žalobce do datové schránky dne 10. 11. 2017. Skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo pouze vyvěšeno na úřední desce, tj. doručeno jen veřejnou vyhláškou, žalobci po 10. 11. 2017 telefonicky potvrdila i pracovnice odboru stavebního úřadu.
3. Územní řízení je stejně jako stavební řízení jediným celkem, který zahrnuje jak rozhodování v první instanci, tak i odvolací řízení. Pokud žalovaný v rámci předchozích odvolacích fází řízení doručoval žalobci, resp. jeho právnímu zástupci jednotlivě, založil tím legitimní očekávání žalobce, že stejným postupem mu bude doručováno i nadále. Nedoručil-li tedy napadené rozhodnutí žalobci jednotlivě, ale vyvěsil jej pouze na úřední desce, porušil tím legitimní očekávání žalobce v neměnnost doručování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008-94 a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016-54).
4. Žalobce zdůraznil, že rozsudkem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 A 194/2013-63 Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) rozhodoval o žalobě žalobce proti druhému odvolacímu rozhodnutí žalovaného (ze dne 27. 9. 2013, č. j. S-MHMP 130454/2012/OST/Če) a shledal žalobu důvodnou co do námitek týkajících se aplikace vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy o zřízení oblastí klidu v hlavním městě Praze a vyhlášení stavební uzávěry pro tyto oblasti (dále jen „vyhláška č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy“) pro umístění Obytného domu X v předmětném území. S odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 As 66/2011-122 městský soud konstatoval, že území, v němž má být předmětná stavba umístěna, je oblastí klidu, kde podle vyhlášky musí být k tomu, aby šlo o přípustnou výstavbu, splněny dvě kumulativní podmínky. První podmínkou je dostavba stávajících obcí a druhou pak charakter výstavby. První podmínkou se podle rozsudku městského soudu odvolací rozhodnutí ani Územní rozhodnutí vůbec nezabývaly a splnění druhé podmínky soud posoudil jako nedostatečné, jelikož se žalovaný pro účely umístění Obytného domu X soustředil jen na označení stavby jako nízkopodlažní z hlediska technické povahy podlaží podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“) a pominul hodnocení umístěvané stavby z hlediska jejího hmotového řešení a začlenění do okolí. Žalovaný podle soudu neposoudil stavbu z hlediska cílů vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy a nevyhodnotil reálný estetický účinek umístěvané stavby. Nedostatky vytykané městským

soudem druhému odvolacímu rozhodnutí žalovaného nebyly podle žalobce odstraněny ani v napadeném rozhodnutí.

5. Městský soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 A 194/2013-63 zdůraznil, že stavba se umísťuje v oblasti klidu, a že správní orgán musí mít na zřeteli účel vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy, která sleduje zachování a trvalou ochranu částí území vymezených právě jako oblasti klidu, a to pro jejich přírodovědné, krajinné a estetické hodnoty. Cíl a účel omezení výstavby v přírodních parcích jsou stejné i v Nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, o zřízení přírodních parků na území hlavního města Prahy (dále jen „nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy“), které nahradilo vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Shodné jsou i podmínky, které pro přípustnou výstavbu musí být splněny - kumulativně dostavba stávajícího sídelního útvaru a charakter výstavby, které uvedené hodnoty nesmí narušit. Rozdíl spočívá jen v opuštění požadavku „*nízko*podlažní *zástavby*“.
6. Hlediska, z nichž soud vycházel, pokud konstatoval, že druhé odvolací rozhodnutí žalovaného je vadné a nepřezkoumatelné, jsou stále platná a určující pro umístění stavby Obytného domu X. Žalovaný byl povinen řídit se závazným právním názorem soudu vysloveným v předchozím rozsudku. Pokud odmítl respektovat a nerespektoval při vydání napadeného rozhodnutí závazný právní názor soudu, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2004, č. j. 6 A 57/2002-64).
7. Žalobce dále uvedl, že podle § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy se na území přírodních parků připouští pouze dostavba stávajícího sídelního útvaru za podmínky, že nenaruší charakter lokality, bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty, tak další osobité znaky uvedené v citovaném ustanovení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není patrné, z jakých skutečností žalovaný vycházel. Lze souhlasit s tím, že se jedná o dostavbu, pokud se stavba umísťuje v místě původní zbourané stavby. Skutečnost, zda stavba Obytného domu X splňuje kritéria, za nichž je dostavba v daném území přípustná, však z napadeného rozhodnutí zřejmá není. Není jasné, co žalovaný míní porovnáním navrhované stavby s „*mohutnými vilami v rozměrných zahrádkách*“, neboť vůbec neříká, jaký půdorys, objem, výšku a charakter budovy ve stávající blízké zástavbě mají, aby s nimi bylo možno umístěvanou stavbu srovnávat a dospět k závěru, zda Obytný dům X stávající zástavbu naruší či nenaruší. Bez jakékoli vypovídací hodnoty je i tvrzení, že stavba nenaruší charakter zástavby v lokalitě, protože je navržena jako samostatný objekt. Proč právě samostatný objekt nenaruší charakter stávající zástavby, není jasné. Závěry žalovaného o tom, že umístěvaná stavba splňuje podmínky dostavby stávajícího sídelního útvaru, trpí nepřezkoumatelností. Taktéž skutkový stav, který je v napadeném rozhodnutí popsán a který byl vzat za základ rozhodnutí, je v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu.
8. Stavba Obytného domu X se svou zastavěnou plochou, hmotou, výškou a tvarem střechy naprosto vymyká stávající zástavbě a vůbec neodpovídá jejím architektonicko-urbanistickým hodnotám, kulturní identitě ani krajinným znakům, jak požaduje nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Umístěvaná stavba by měla zabírat téměř pětinaásobně větší plochu než existující budovy, objemově je několikanásobně větší než každá z existujících budov a je nejméně o dvě podlaží vyšší než stávající zástavba. Počet bytů v Obytném domě X je desetinásobně vyšší než v jedné z největších vil v existující zástavbě (dům č. p. X) a nasvědčuje tomu, že jde o stavbu patřící do intenzivní zástavby sídlištního typu a nikoli do lokality přírodního parku, kde mají být splněny požadavky nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Z pohledu na uliční frontu domu, jak je navržena projektovou dokumentací, i ze skutečnosti, že ve všech pěti nadzemních podlažích jsou umístěny byty, je patrná i účelovost označení prvních dvou nadzemních podlaží jako podlaží podzemních, které provedl žalovaný, aniž by stavebník projektovou dokumentaci změnil. Všechna nadzemní podlaží včetně dvou přečíslovaných na podzemní se zvedají nad komunikaci X a nad dvěma od sebe vzdálenými mohutnými vjezdy do podzemních garáží v domě. O respektování charakteru

lokality, jakož i o splnění dalších souvisejících požadavků citovaného nařízení tedy nemůže být řeč.

9. Parametry stavby Obytného domu X vyplývající z projektové dokumentace pro územní řízení zpochybňují, zda v tomto konkrétním případě skutečně jde o dostavbu. Z obsahu pojmu dostavba stávajícího sídelního útvaru lze dovodit, že pokud dostavbou má být nahrazen jiný zbouraný objekt, měla by „*dostavovaná stavba*“ svou hmotou, půdorysem a výškou odpovídat původnímu objektu, resp. neměla by tyto parametry podstatně zvětšovat právě proto, aby se nenarušil charakter původní zástavby. V tomto případě však půdorys stavby Obytného domu X více než pětikrát přesahuje půdorys původní vily.
10. Na podporu uvedených závěrů nechal žalobce zpracovat odborné stanovisko k souladu umístění Obytného domu X s požadavky § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy především z hlediska dodržení architektonicko-urbanistických hodnot a charakteru lokality.
11. Závěr o rozporu umístěvané stavby s požadavky § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy lze učinit i ve vztahu k tvrzení žalovaného, že umístěním stavby nedojde k narušení krajinného rázu předmětného území. Žalovaný odkázal na rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy jako dotčeného orgánu. Toto rozhodnutí ovšem konstatovalo, že realizace stavby snižuje estetickou hodnotu krajinného rázu daného území a snížení považovalo za akceptovatelné pouze proto, že stavba nemění objemově a výškově charakter zástavby. Úvaha, na níž dotčený orgán založil své stanovisko, je tak v přímém rozporu s realitou objemových i výškových parametrů existující zástavby a jejich porovnání s umístěvanou stavbou. Ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 21. 8. 2008 č.j. 8 As 47/2008-39) byl žalovaný jako rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, povinen vlastní úvahou zhodnotit stanovisko dotčeného orgánu, vypořádat se s jeho vadami a sám posoudit, zda i požadavek respektování krajinných znaků a zachování pohledových horizontů podle nařízení je v tomto případě splněn. Žádnou takovou úvahu žalovaný neučinil a tím zatížil své rozhodnutí další vadou, která přispěla k jeho nezákonnosti.
12. Vadné je podle žalobce i tvrzení, že dostavba (vybudování Obytného domu X) je prováděna v souladu s platnou územně plánovací dokumentací za podmínek stanovených v § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, neboť jde „*o solitérní objekt, jehož poloha je dána solitérním umístěním funkce OB v územním plánu*“. Z toho, že jde o „solitérní objekt v solitérní funkční ploše“, pak žalovaný dovodil, že pozemek o ploše 1 523 m², na němž má být stavba umístěna, je transformačním územím ve smyslu oddílu 16 odst. 40 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, tj. územím, v němž se předpokládá nový rozvoj s funkčním využitím a strukturou a pro něj není stanovena prostorová regulace (míra využití území). Pokud žalovaný označil pozemek, na němž má být Obytný dům X umístěn, za transformační území, na němž se předpokládá nový rozvoj, tedy nová výstavba, vytrhl tento pozemek z režimu přírodního parku X, tj. i z požadavků nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, které novou výstavbu v tomto přírodním parku zakazuje.
13. Žalobce uzavřel, že napadeným rozhodnutím a Územním rozhodnutím byl zkrácen na svých právech zejména tím, že jeho realizací dojde k výraznému zhoršení pohody bydlení v jeho nemovitosti, která sousedí s pozemkem, na němž má být umístěna stavba Obytného domu X, a to v důsledku změny charakteru dotčeného území směrem k intenzivní sídlištní zástavbě, dále v důsledku výrazného zastínění jeho nemovitosti, ztráty soukromí otevřením zahrady žalobce výhledům z umístěvané stavby, jakož i v důsledku zvýšení automobilového provozu a s ním spojené hlučnosti a znečištění ovzduší. Zmíněné negativní dopady stavby s sebou nesou rovněž snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobce. Navrhl proto, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak Územní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vylíčení žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako opožděnou odmítnout. Konstatoval, že žalobce je osobou uvedenou v ustanovení § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění účinném do 31. 7. 2017 (dále jen „stavební zákon“), které se územní rozhodnutí podle § 92 odst. 3 stavebního zákona doručuje veřejnou vyhláškou. Napadené rozhodnutí bylo zveřejněno na úřední desce Magistrátu hlavního města Prahy ve dnech 28. 7. 2017 až 13. 8. 2017, účastníkům řízení uvedeným v ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“) bylo doručeno shodně dne 28. 7. 2017. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 8. 2017 a žaloba byla podána až dne 8. 1. 2018. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 s.ř. dne 12. 8. 2017, přičemž posledním dnem pro podání žaloby byl den 12. 10. 2017. Žaloba tedy byla podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) podána opožděně. Žalovaný připustil, že v předchozích případech nepostupoval správně, jestliže nad rámec svých zákonných povinností doručoval rozhodnutí o odvolání žalobci jednotlivě. Došlo tak ke zvýhodnění některého z účastníků řízení podle ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona a byla porušena rovnost účastníků řízení. Tato předchozí rozhodnutí žalovaného však byla zrušena rozsudky městského soudu a nebyl dán důvod opakovat chybný postup. Žalovaný zdůraznil, že zachoval stejný způsob doručování jako v řízení prvoinstančním a naplnil zásadu legitimního očekávání a doručoval zcela v intencích právního názoru Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (např. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008-94).
15. Pokud by soud žalobu jako opožděnou neposoudil a neodmítl ji, navrhl žalobu zamítnout. V napadeném rozhodnutí totiž jasně uvedl, že vyhláška č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy byla zrušena nařízením č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, a to s účinností od 1. 8. 2014. Vyhláška č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy nebyla v době vyhlášení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 A 194/2013-63 účinná. Zatímco soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu podle právního stavu ke dni jeho vydání, odvolací správní orgán musí v dalším řízení rozhodnout podle právního stavu aktuálního. Žalovaný tedy nemohl posoudit soulad stavby s již zrušenou vyhláškou, ale musel naopak námitku posoudit podle příslušných ustanovení nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, neboť předmětná stavba je nyní umístována do území přírodního parku X. Žalovaný dodržel direktivu městského soudu v tom, že posoudil opakovaně možnost umístění stavby na území přírodního parku (dříve oblast klidu X).
16. Možnost umístění stavby v tomto území posoudil žalovaný vyčerpávajícím způsobem na podkladě katastrální mapy a územně analytických podkladů. Jedná se o stavbu jednoho bytového domu na místě původní stavby. Ani žalobce nemá k dispozici jiné podklady než spisový materiál a ortofotomapu a svá tvrzení nepodložil žádnými podklady. Dále žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a dodal, že pojem transformační území užívaný v územním plánu se nijak nedotýká posouzení souladu stavby s nařízením č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Návrh musí vyhovět jak územnímu plánu, tak citovanému nařízení. O žádné „vynětí“ z přírodního parku se nejedná. Pouze pro pozemky stavby neplatí ta ustanovení územního plánu, která se týkají stabilizovaného území.
17. Osoba zúčastněná na řízení ve svém podání pouze uvedla, že se ztotožňuje s obsahem vyjádření žalovaného. Navrhla, aby soud žalobu odmítl, event. jako nedůvodnou zamítl.

III. Obsah správního spisu a průběh předcházejících řízení

18. Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel z obsahu správního spisu a ze svých předchozích rozhodnutí v této věci.
19. Žádost o umístění předmětné stavby byla podána dne 27. 7. 2007 společností PREMIUM real, spol. s r. o. Výzvou ze dne 2. 8. 2007 byl žadatel vyzván k doplnění návrhu o vyjádření Státní energetické inspekce a o stanovisko k navýšení kódu míry využití území.

20. Ve správním spisu je založeno vyjádření Útvaru rozvoje hl. m. Prahy ze dne 21. 12. 2007, č. j. URM 11076/07, v němž se uvádí, že podle platného územního plánu se předmětné pozemky nalézají ve funkční ploše OB - čistě obytné území, LR – lesní porosty. Pro funkční plochu OB není určen kód míry využití území, jedná se o stabilizované území, pro které podle oddílu 8 – Míra využití území a prostorové uspořádání obecně závazné vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy (dále jen „vyhláška č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy“) platí následující:
- (4) Stabilizované území je zastavitelné území, které je tvořeno stávající souvislou výstavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj, proto zde není stanovena míra využití území a z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti.*
- (5) Při umísťování staveb v území bez stanoveného kódu míry využití území bude v rámci územního řízení vyčíslen navrhovaný kód míry využití území pro předmětný pozemek nebo pro záměrem vymezené území. Při posuzování souladu záměru s územním plánem bude prioritou soulad se stávající mírou využití území převažující v okolí posuzované stavby, charakterem zástavby, hmotovým členěním a výškovou hladinou okolní zástavby. Navýšení stávající míry využití území ve stabilizovaných územích je podmíněno rozhodnutím o úpravě územního plánu.*
21. Vyjádření dále poukazuje na kontrolní výpočet míry využití území provedený URM ($KPP=3,0$, což odpovídá kódu K). Konstatuje, že v dokumentaci se jako referenční území uvádějí vybrané pozemky v okolí západně od ulice X, u kterých KPP dosahuje hodnoty 1,7, avšak podél východního kraje ulice X směrem na sever jsou realizovány pouze ojedinělé solitérní objekty a souvislé plochy zeleně, které jsou součástí celoměstského systému zeleně, nedovolují vytvoření souvislé zástavby. Proto je navržený objekt možno považovat za solitér, který nezakládá možnost vytvoření nové souvislé zástavby s obdobně vysokou mírou využití území. Uzavírá, že předložený návrh řešení Obytného domu X z hlediska funkčního využití je v souladu s územním plánem a s přihlédnutím k solitérní poloze objektu je možné souhlasit s navrženou mírou využití území.
22. Územním rozhodnutím ze dne 15. 4. 2008 stavební úřad rozhodl o umístění předmětné stavby a dále o změně využití území. Ve výroku rozhodnutí popsal umístěvanou stavbu a změnu využití území a rozhodl o námitkách účastníků řízení.
23. K posouzení souladu záměru s veřejným zájmem stavební úřad uvedl, že navrhované umístění je v souladu s územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, ve znění změn. Jedná se o stavbu bytového domu, která je navrhována v ploše s funkčním využitím OB - čistě obytné území – bez podrobnější regulace. K posouzení záměru z hlediska jeho souladu s Regulativy funkčního využití a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy, Oddíl 8 čl. (4) a čl. (5) stavební úřad konstatoval, že předmětná dokumentace byla zpracována a posuzována i s ohledem na čl. (5), který však byl ke dni 15. 1. 2008 bez náhrady vypuštěn úpravou č. U 0615/2008. Stavební úřad posoudil dokumentaci s ohledem na uvedená ustanovení a konstatoval, že návrh bytového domu svým hmotovým řešením reaguje na konfiguraci terénu tak, že jednotlivá podlaží terasovitě stoupají od ulice X směrem k lesnímu pozemku. Stavební úřad neposoudil území, v němž se stavba umísťuje, jako území, které je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou dle Oddílu 8 čl. (4), neboť při východní straně ulice X se jedná o umístění solitérního objektu, jehož poloha je dána v územním plánu solitérním umístěním funkce OB v rozsáhlých plochách LR (tj. lesní porosty). Z hlediska architektonického a urbanistického se jedná o kvalitní architektonické řešení stavby vč. jejího vhodného začlenění do terénu. Navrhovaný dům se umísťuje na vlastních pozemcích žadatele parc. č. 1439 a 1440 o celkové výměře 7 451 m², zastavitelná plocha OB činí cca 1507 m² (z této plochy bude zastaveno cca 875 m²) a 5 944 m² je v ploše LR. V dokumentaci bylo provedeno porovnání koeficientů podlažních ploch (dále též jen „KPP“) pro pozemky par. č. 1053, 1090 a 1091, 1082 a 1083 se stávající zástavbou a KPP navrhovaného domu. Z porovnání vyplývá, že hodnota KPP stávajících staveb se pohybuje na úrovni 1,7, což odpovídá kódu míry využití „G“. Navrhovaná stavba dosahuje

koeficientu KPP 2,28, který odpovídá kódu míry využití „H“. Hodnota KPP pro navrhovanou stavbu tedy převyšuje hodnoty KPP vypočítané pro některé vybrané stavby okolní stávající zástavby. Přesto, s ohledem na výše uvedené posouzení, stavební úřad považuje navrhovanou stavbu v tomto konkrétním místě za akceptovatelnou.

24. Stavební úřad dále posoudil soulad stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu stanovenými vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a dospěl k závěru, že stavba je v souladu zejména s čl. 4 odst. 1, 2, 10 a 11. Nejbližší okolí navrhované stavby tvoří zástavba při západním chodníku ulice X (přes ulici). Jedná se o souvislou zástavbu tvořenou především soliterními, původně zejména secesními stavbami na samostatných parcelách. Navrhovaná novostavba se umísťuje jako samostatný objekt při východním chodníku X ulice, kde je s ohledem na terénní podmínky (stráž zvedající se od ulice) stávající zástavba sporadická a bez zjevné architektonické návaznosti na stávající zástavbu při západní straně komunikace. Stavební úřad neshledal souvislost s existujícími stavbami v architektonickém řešení návrhu a stavbu posoudil jako samostatný objekt na pozemcích bývalé usedlosti X. Navrhované řešení představuje architektonicky kvalitní moderní bytový dům, který je v terasovitě členěných hmotách vhodně zasazen do terénu pozemků stavby. Architektonické řešení stavby a její začlenění do území stavební úřad posoudil jako akceptovatelné. Navrhovaná stavba respektuje omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy. Dotčené orgány se k umístění stavby vyjádřily kladně, podmínky, na které svůj souhlas případně vázaly, jsou zahrnuty do podmínek Územního rozhodnutí. Umístění stavby odpovídá požadavkům na zachování zdravého životního prostředí a pohody bydlení. Stavební úřad zkoumal, zda nebyly překročeny limitní hodnoty negativních účinků, tj. zejména hluku, množství škodlivin v ovzduší, intenzita oslunění a osvětlení a zde odkázal na dokladovou část předloženou žadatelem.
25. V rozhodnutí ze dne 9. 9. 2008, č. j. S-MHMP 405581/2008/OST/Vo/Cř o odvolání žalobce žalovaný k aplikaci vyhlášky č. 3/1999 Sb. hl. m. Prahy uvedl, že podle čl. 3 uvedené vyhlášky lze stavební činnost v oblasti klidu provádět mj. pouze na místech k tomu určených územně plánovací dokumentací. Výstavba objektů pro bydlení a objektů potřebné občanské vybavenosti je v oblastech klidu omezena na dostavbu stávajících obcí a realizuje se formou výstavby rodinných domků a nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality. Termín nízkopodlažní zástavba uvedený ve vyhlášce č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy není v pojmech stavebního zákona, vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a ani ve vyhlášce č. 3/1999 Sb. hl. m. Prahy specifikován. V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad podrobně zabýval otázkou umístění stavby a jejím architektonickým a urbanistickým řešením ve vztahu k okolí. Stavba má sice 5 nadzemních podlaží, z toho páté ustupující, ale zvolené řešení odpovídá místu, na kterém je umístěna. Navrhovaný objekt je zaříznutý do svahu, pro celý objekt je charakteristické terasovité formování hmot, které vychází ze stávajícího členění stráně. Ve spise je doloženo rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 9. 2. 2006, č. j. S-MHNP-255390/05/OOP-V-1434/R-359/Pra, kterým se uděluje souhlas k umístění a povolení stavby a jímž je záměr jako celek ohodnocen jako zásah, který negativním způsobem nesnižuje přírodní, kulturní i historickou charakteristiku místa a přírodní hodnotu, ale mění jeho estetickou hodnotu způsobem, který lze akceptovat. Dotčený orgán se zabýval i žádostí o vydání rozhodnutí k zásahu do významného krajinného prvku (les) a k tomu uvedl, že vzhledem k tomu, že navrhovatel upustil od výstavby teras a posunul stavbu západním směrem, nedochází k dotčení významného krajinného prvku a vydání rozhodnutí je bezpředmětné.
26. K otázce souladu stavby s územním plánem žalovaný uvedl, že dokumentace byla zpracována s ohledem na platnou územně plánovací dokumentaci včetně úpravy U 0615/2008, která platí od 15. 1. 2008. Stavební úřad správně posoudil, že navrhované umístění stavby je s územním plánem v souladu. Ve funkční ploše OB, kde se stavba umísťuje, není stávající souvislá zástavba. Jedná se o soliterní funkční plochu rozměru 1523 m² v zastavitelném území, sousedící ze tří stran s nezastavitelným územím určeným územním plánem pro zeleň – lesní porosty (LR), která je

součástí celoměstského systému zeleně, a ze čtvrté strany s komunikací X. Regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy ve znění změny v odvoláním napadeném rozhodnutí stavební úřad použil jako vhodné interpretační vodítko pro posuzování cílů územního plánování. Žalovaný souhlasil s názorem stavebního úřadu, že nejde o stabilizované území. Ustanovení oddílu 8 čl. (5) regulativů týkající se vyčíslení kódu míry využití území nemusel stavební úřad vzhledem k situaci v území (absence stávající zástavby ve funkční ploše) vůbec použít.

27. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2008, č. j. S-MHMP 405581/2008/OST/Vo/Cř žalobou, o které bylo nejdříve rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 5 Ca 372/2008-84 tak, že soud žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud na základě žalobcem podané kasační stížnosti rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2011 č. j. 1 As 66/2011-122 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že článek 2 vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy stanoví, že „*posláním oblastí klidu je zachovat a trvale chránit vymezené části území pro jejich přírodovědné, krajinné a estetické hodnoty, umožnit jejich využití k rekreaci i poučení občanů a celkově přispět ke zlepšení prostředí města. Oblasti klidu tak představují specifickou velkoplošnou ochranu zachovalé přírodní krajiny ve městě*“. Podle jejího čl. 1 se zřizují tři oblasti klidu, mezi nimi i oblast „X“. Z vymezení oblastí klidu obsaženého v Příloze 1 předmětné vyhlášky vyplývá, že součástí oblasti klidu „X“ jsou i tři pozemky v k. ú. X (č. X, X a X), na nichž má být zbudován „Obytný dům X“. I na tyto pozemky se tedy vztahují omezení daná vyhláškou č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy. Ta v čl. 3 odst. 2 písm. b) dále stanoví, že „*výstavby objektů pro bydlení a objektů potřebné občanské vybavenosti je v oblastech klidu omezena na dostavbu stávajících obcí a realizuje se formou výstavby rodinných domků a nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality. Intenzivní zástavba sídlištního typu je zcela vyloučena*“. Umístování staveb v daném území je tedy obecně povoleno pouze při naplnění dvou přesně daných kumulativních podmínek (tj. jedná se o dostavbu stávající obce, která je realizována formou výstavby rodinných domků či nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality). Umístovaná stavba je bez pochyb objektem pro bydlení. V daném případě bylo tedy povinností stavebního úřadu *ex officio* posoudit, zda „Obytný dům X“ splňuje současně obě podmínky pro výstavbu v oblasti stavební uzávěry, tedy zda se jedná o dostavbu stávající obce, a to formou rodinného domu či nízkopodlažní zástavby.
28. Územní rozhodnutí vydané stavebním úřadem vyhlášku č. 3/1991 Sb., hl. m. Prahy vůbec nezmiňuje a neobsahuje tedy ani úvahy o naplnění shora uvedených podmínek. V návaznosti na tento nedostatek uplatnili žalobci v odvolání proti územnímu rozhodnutí mimo jiné i námitku nesouladu umístěvané stavby se stavební uzávěrou. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání k námitce nevypovídání se s podmínkami stavební uzávěry sice uvedl, že se na dané území vztahuje stavební uzávěra; konstatoval, že musí být naplněny podmínky ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb., hl. m. Prahy, a že pojem „*nízkopodlažní zástavba*“ není ve stavebním zákoně, ve vyhlášce o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, ani ve vyhlášce č. 3/1991 Sb., hl. m. Prahy definován. Uvedl, že stavební úřad se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval otázkou umístění stavby a jejím architektonickým a urbanistickým řešením. Žalovaný k tomu doplnil, že „*stavba má sice pět nadzemních podlaží, z toho páté ustupující, ale zvolené řešení odpovídá místu, na kterém je umístěna. Navržený objekt je zařazený do svahu, pro celý objekt je charakteristické terasovité formování hmot, které vychází ze stávajícího členění strání*“. Následně žalovaný odkázal na rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým uděluje souhlas s umístěním a povolením stavby v přírodním parku X. Toto rozhodnutí však bylo vydáno podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, v návaznosti na vyhlášku č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy. Rozhodnutí se tedy vypořádávalo s otázkou snížení či změny krajinného rázu v přírodním parku X umístěním stavby „Obytný dům X“. Ačkoli uvedené rozhodnutí odboru ochrany prostředí odkazuje na vyhlášku č. 3/1991 Sb., hl. m. Prahy, nepojednává v žádném ohledu o naplnění podmínek pro umístování staveb v oblasti stavební uzávěry ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm.

b) předmětné vyhlášky (ostatně takové posuzování ani nespadá do působnosti odboru ochrany prostředí).

29. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný s námitkou ohledně rozporu umístované stavby se stavební uzávěrou nevypořádal přesvědčivým způsobem. Pojem „*nízkopodlažní zástavba*“ obsažený v čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů; jejich definování obecně v právních předpisech pro jejich povahu samu není vhodné, dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Bylo tedy na stavebním úřadu (resp. na žalovaném), aby alespoň rámcově objasnil obsah pojmu „*nízkopodlažní zástavba*“ a z hlediska tohoto vymezení následně posoudil, zda umístovanou stavbu lze do vyloženého rámce zařadit. Takové úvahy však postrádá jak Územní rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného.
30. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve zrušovacím rozsudku, v dalším řízení opětovně přezkoumal rozhodnutí žalovaného a posoudil je jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou uplatněnou v odvolání ohledně rozporu umístované stavby se stavební uzávěrou. Rozsudkem ze dne 6. 2. 2012, č. j. 5 A 243/2011-142 proto městský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2008 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovanému uložil, aby v dalším řízení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu rámcově objasnil obsah pojmu „*nízkopodlažní zástavba*“ a z hlediska tohoto vymezení následně posoudil, zda umístovanou stavbu lze do vyloženého rámce zařadit.
31. Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2013, sp. zn. S-MHMP 130454/2012/OST/Če, č. j. MHMP 1124063/2013 žalovaný následně částečně změnil Územní rozhodnutí, a to v podmínce č. 1, v níž byla doplněna věta „*Bytový pokračování dům bude mít 4 podzemní a 3 nadzemní podlaží*“. Dále bylo v textu rozhodnutí změněno označení stávajícího 1. PP na 3. PP, stávajícího 2. PP na 4. PP, 1. NP na 2. PP, 2. NP na 1. PP, 3. NP na 1. NP, 4. NP na 2. NP a 5. NP na 3. NP. V ostatním bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. K otázce aplikace čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy žalovaný konstatoval, že uvedený předpis neobsahuje definici nízkopodlažní zástavby. Vzhledem k tomu, že tento pojem není definován ani v žádném dalším právním předpise, bylo třeba na podporu názoru, že navrženou stavbu lze v území umístit, použít jakýkoliv podklad, který by použitý pojem ozřejmil. Žalovaný na základě zkušeností s obsahem územně plánovací dokumentace v hl. m. Praze použil terminologii užitou v územním plánu hl. m. Prahy schváleném vládou ČR usnesením č. 23 ze dne 21. 1. 1986. Přestože se jedná o dokumentaci dnes již neplatnou, lze při výkladu, co lze chápat pod pojmem „*nízkopodlažní zástavba*“, vycházet z tohoto materiálu. Uvedený územní plán ve směrnici pro uspořádání území hl. m. Prahy v části bydlení uvádí, že v obytných územích je třeba respektovat určení výškových pásem pro budovy výškové (nad 8 nadzemních podlaží), středně vysoké (5 až 8 nadzemních podlaží), nízké (do 4 nadzemních podlaží) a rodinné domky, ovšem s tím, že lze ojediněle v těchto pásmech umístit i objekty vyšší či nižší. Za nízkopodlažní obytnou zástavbu lze tedy považovat takovou zástavbu, kde výškové pásmo zpravidla nepřevyšuje hodnotu 4 nadzemních podlaží s možností umístění ojediněle vyšších objektů tam, kde je to kompozičně zdůvodněno. Z dokumentace záměru vyplývá, že stavební úřad posuzoval a umístil stavbu bytového domu na svažitém terénu při severovýchodní hraně komunikace X. Objekt má půdorysný tvar obdélníka o max. rozměrech 48,60 x 18,80 m s podélnou osou rovnoběžnou s komunikací. Hmota objektu je navržena tak, že sleduje terénní sklon, tedy postupně stoupá v terasách od ulice X severovýchodním směrem. Bytový dům je propojen ve

třech spodních podlažích, ve vyšších podlažích se rozděluje do dvou totožných terasových hmot. Po přezkoumání výkresové dokumentace dospěl odvolací orgán k závěru, že vzhledem k umístění objektu do svažitého terénu není předmětem umístění stavba se dvěma podzemními a 5 nadzemními podlažími, jak stanovuje podmínka č. 3 odvoláním napadeného rozhodnutí, ale stavba se 4 podzemními a 3 nadzemními podlažími. K tomuto závěru dospěl odvolací orgán na základě definice obsažené v ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, podle které je podzemním podlažím takové podlaží, které má úroveň podlahy nebo její větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásu širokém 3 m po obvodu stavby. Podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním. Stavba bytového domu je navržena ve svažitém terénu a jeho severovýchodní stěna bude až do výškové úrovně 245,85 m n. m. (Bpv) pod terénem. Podlaha v dokumentaci označovaného 2. podzemního podlaží bude na kótě 234,00 m n. m. pouze o 60 cm níže než niveleta vozovky komunikace X. Podlaha v uváděném 2. nadzemním podlaží bude na kótě 243,00 m n. m. a 3. nadzemní podlaží na kótě 246,00 m n. m. Z uvedeného tedy vyplývá, že tzv. 2. nadzemní podlaží a podlaží nižší budou ve smyslu ustanovení vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy podlažími podzemními, neboť podlaha tohoto podlaží je 2,85 m pod úrovní terénu bezprostředně navazujícího na stavbu ze severovýchodní strany a z větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu. Vzhledem k okolní zástavbě, kde se vyskytují stavby nedosahující ani 4 nadzemních podlaží, ale i stavby tuto hodnotu převyšující, lze především s ohledem na svažitost terénu a tomu odpovídajícímu návrhu architektonického ztvárnění zamýšlené stavby považovat tuto stavbu za odpovídající jak „nizkopodlažní“ zástavbě, tak stavbě vyhovující území, do kterého se začleňuje.

32. I proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 A 194/2013-63 shledal důvodnou a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 1 As 66/2011-122 městský soud uvedl, že se žalovaný v reakci na zrušující rozsudek zabýval pouze existencí podmínky charakteru navrhované stavby. Úvahu týkající se první (základní) podmínky, zda jde či nejde o „dostavbu stávající obce“, však odůvodnění rozhodnutí postrádalo. Rozhodnutí žalovaného tak co do posouzení naplnění podmínky vyplývající z čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy soud označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Částečně důvodnou shledal soud žalobu i v té části, v níž se žalobce vymezoval vůči posouzení druhé podmínky vyplývající z čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy, tedy posouzení toho, zda navrhovaná stavba představuje „nizkopodlažní zástavbu“.
33. Námitka žalobce se vztahovala ke dvěma aspektům – jednak k samotnému vymezení rámcového obsahu neurčitěho právního pojmu „nizkopodlažní zástavba“, jednak k jeho následné aplikaci na konkrétní předmět řízení. Pokud jde o samotné vymezení rámcového obsahu zmíněného neurčitěho právního pojmu, žalovaný použil terminologii užitou naposledy v územním plánu hl. m. Prahy schváleném vládou ČSR usnesením č. 23 ze dne 21. 1. 1986. Konkrétně poukázal na to, že tento územní plán stanovil pravidlo, že v obytných územích je třeba respektovat určení výškových pásem pro budovy výškové (nad 8 nadzemních podlaží), středně vysoké (5 až 8 nadzemních podlaží), nízké (do 4 nadzemních podlaží) a rodinné domky, s tím, že lze ojediněle v těchto pásmech umístit i objekty vyšší či nižší. Z tohoto vymezení pak učinil závěr, že za nizkopodlažní obytnou zástavbu lze považovat takovou zástavbu, kde výškové pásmo zpravidla nepřevyšuje hodnotu 4 nadzemních podlaží, s možností umístění ojediněle vyšších objektů tam, kde je to kompozičně zdůvodněno.
34. Dle názoru soudu závěr o nizkopodlažnosti dané stavby nebylo v posuzovaném případě možno učinit pouze na základě přiměřené aplikace čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Povinností žalovaného bylo, aby s ohledem na cíl vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy vyjádřený v jejím čl. 2 posoudil předně to, jak se (vzhledem k počtu nadzemních podlaží)

z hlediska běžného estetického vnímání navrhovaná stavba skutečně jeví. Z projektové dokumentace bylo dle názoru soudu *prima facie* zjevné, že při pohledu na exponovanou uliční frontu navrhované stavby převládající dojem spíše neodpovídá závěru o stavbě o třech nadzemních podlažích, což měl žalovaný ve vyjádření k žalobě připustit. Bylo však na žalovaném, aby reálný estetický účinek navrhované stavby řádně vyhodnotil.

35. Městský soud v Praze proto uzavřel, že žalovaný sice přípustným a logickým způsobem vymezil v souladu se závazným právním názorem zrušujícího rozsudku obsah pojmu „*nízkopodlažní zástavba*“ užitého v ustanovení čl. 3 vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy, nicméně pokud jde o jeho následné úvahy týkající se toho, zda konkrétní navrhovaná stavba tento pojem naplňuje, trpí odůvodnění rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
36. V napadeném rozhodnutí, jímž opětovně rozhodl o žalobcově odvolání, žalovaný k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl následující:
37. K rozporu předmětného záměru se stavební uzávěrou vyhlášenou vyhláškou č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy uvedl, že tato vyhláška byla zrušena nařízením č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, a proto se žalovaný zabýval přípustností umístění stavby v souladu s tímto nařízením, které se již nezabývá nízkopodlažními objekty, ale odkazuje na architektonicko-urbanistické hodnoty. Žalovaný se tak zabýval přípustností stavby zejména podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy.
38. Podle žalovaného může být povolena dostavba stávajícího sídelního útvaru. Pro potřeby posouzení s ustanovením výše uvedeného nařízení lze jako prostorově uzavřený útvar posuzovat osídlení kolem ulice X, které je prostorově omezeno konfigurací terénu. Stávající zástavba kolem ulice je umístěna vesměs na straně západní a severní (podle směrového vedení), ale zčásti i na straně protější. Tím byla uvedena podmínka dodržena.
39. K otázce, zda se jedná o dostavbu, žalovaný uvedl, že „*dostavba*“ je neurčitý právní pojem. Ve slově je použita předpona „*do*“, která má funkci významovou. Předložka „*do*“ se významově používá při popisu směru k nějakému místu uvnitř určitého prostoru (např. do zásuvky). Z toho lze dovodit, že pojem „*dostavba*“ vyjadřuje nějaké včlenění nebo doplnění stavebního útvaru. V daném případě se umístí uje projednávaná stavba do plochy, kterou lze podle územního plánu využít k bydlení, navíc do plochy, kde byla odstraněna původní stavba. Jedná se tedy o doplnění zástavby do plochy stávajícího sídelního útvaru na pozemek dříve zastavěný stavbou, a podmínka dostavby je tak splněna.
40. K podmínce souladu s územně plánovací dokumentací žalovaný uvedl, že stavební úřad v odůvodnění Územního rozhodnutí dospěl k závěru, že se jedná o soliterní objekt, jehož poloha je dána soliterním umístěním funkce OB v územním plánu. S tímto žalovaný souhlasil. V polyfunkčním území čistě obytném (OB), kam se stavba umístí uje, není stávající souvislá zástavba. Jedná se o soliterní funkční plochu o rozměru pouze 1523 m² v zastavitelném území, sousedící ze tří stran s nezastavitelným územím určeným územním plánem pro zeleň – lesní porosty (LR), která je součástí celoměstského systému zeleně, a ze čtvrté strany s komunikací X. Záměr ze severní strany sousedí se stavbou rodinného domu č. p. X na pozemku parc. č. X, který je realizován ve výše uvedeném nezastavitelném území, určeném z hlediska územního plánu pro zeleň — lesní porosty a je ve vlastnictví žalobce.
41. K podmínce dodržení charakteru lokality žalovaný uvedl, že podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy v souvislosti s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona (ve znění účinném ke dni podání žádosti - 27. 7. 2007) se jedná o pravomoc stavebního úřadu. Stavební úřad se charakterem lokality zabýval v Územním rozhodnutí. Ke stanovení charakteru lokality lze využít jako podklad rovněž územně analytické podklady (dále též jen „ÚAP“). Nejedná se o územně plánovací dokumentaci, ale o souhrn informací o území, které mohou sloužit jako jeden z podkladů při posuzování návrhů na změny v území. V ÚAP 2016 je v rámci sídelního útvaru tak, jak byl vymezen výše, určena výšková hladina (úroveň atiky

od přilehlého terénu) 6 až 16 m, přičemž převládá hladina 9,1 až 12 m. Nejvyšší výška atiky u podlaží ustoupeného směrem od ulice X je 15,5 m od přilehlého terénu. Vzhledem ke svažitému terénu, do něhož je stavba zasazena a do něhož musí být zasazena tak, aby bylo možné zajistit předepsaný počet parkovacích míst, lze takovou výšku akceptovat, a to vzhledem k architektonickému ztvárnění.

42. K podmínce respektování architektonicko-urbanistických hodnot lokality žalovaný uvedl, že podle vyjádření dotčeného orgánu toto přísluší stavebnímu úřadu. Jedná se o území s převládající zástavbou mohutných několikapodlažních vil posazených do rozměrných zahrad. Stávající zástavba nemá charakter zástavby rodinnými domy. Ve vymezeném území se vždy jedná o velké domy s charakterem bytových domů. Navržená stavba je umístována na pozemcích o celkové rozloze 7 451 m², zastavitelná plocha činí cca 1507 m² a z této plochy bude zastavěno cca 875 m², přičemž oba pozemky jsou ve vlastnictví žadatele. Návrh představuje bytový dům s dostatkem zeleně na vlastních pozemcích tak, jak je to v území obvyklé téměř u všech staveb. Výjimkou je např. moderní stavba „*Bytový dům se stomatologickou klinikou MĚCHURKA*“, která se nachází na východní straně ulice X jižně od navrhovaného záměru. Navržená stavba pohledově působí jako moderní obdoba vil s byty, a to zejména díky tomu, že pohledově se od ulice X uplatní podnož s garážemi a domovním vybavením jako terénní zlom, protože je zcela zapuštěná do upraveného terénu. Sám bytový dům umístěný na této podnoži vhodně reaguje na konfiguraci terénu a charakter okolní zástavby plastickou fasádou, rozčleněním hmoty do podoby dvou domů a ustoupením části fasády po celé její ploše včetně posledního nadzemního podlaží.
43. K podmínce respektování zachovalých pohledových horizontů žalovaný uvedl, že z vyjádření dotčeného orgánu vyplývá, že nedojde k narušení krajinného rázu. Vzhledem k tomu, že je záměr umístěn v údolí, není důvodné se domnívat, že bude narušovat pohledový horizont.
44. Žalovaný dále uvedl, že podle oddílu 16 odst. 40 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy je transformační území zastavitelné území s nevyužívanými či nevhodně využívanými plochami, v němž se předpokládá nový rozvoj s funkčním využitím a strukturou. Podle oddílu 8 odst. 2) je v transformačním území zpravidla stanovena míra využití území. Stavební úřad neposoudil umístění záměru jako stavbu situovanou ve stabilizovaném území, neboť se jedná o soliterní objekt v soliterní funkční ploše, ve které není žádná stavba, nejedná se území tvořené stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou. Jedná se polyfunkční území o ploše pouze 1523 m². Žalovaný konstatoval, že se jedná o transformační území bez stanovené prostorové regulace, na kterém byla odstraněna stávající stavba, a které je určeno k zastavění. Sousední stavba ve vlastnictví žalobce není umístěna v tomto transformačním území, ale v monofunkční ploše určené pro zeleň - lesní porosty.
45. K namítané nezákonnosti úpravy územního plánu č. U 0615 žalovaný uvedl, že tato úprava byla vydána před platností změny č. Z 1000/00. Územní plán v aktuálním znění neobsahuje ustanovení a pravidlo, jehož znění se žalobce dovolává. K souladu s územním plánem žalovaný rekapituloval, že záměr je umístěn do ploch, které územní plán sídelního útvaru hlavního města Prahy, včetně změny č. Z 1000/00 vydané Usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č.30/86 dne 22. 10. 2009 formou opatření obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009 a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o závazné části územního plánu hlavního města Prahy, vymezuje ve výkrese č. 4 pro funkční využití OB - čistě obytné, část přípojek inženýrských sítí zasahuje do pozemku komunikace X, který je situován v monofunkční ploše určené pro dopravu (S4) a umístění liniových vedení TV umožňuje.
46. Pokud žalobce namítal vadnost doručení rozhodnutí, žalovaný k tomuto uvedl, že ze strany stavebního úřadu došlo k pochybení při doručování rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Z tohoto důvodu došlo k nápravě, kdy bylo rozhodnutí v plném rozsahu opakovaně zveřejněno na úřední desce ve dnech 21. 5. až 5. 6. 2008. Ke změně výroku rozhodnutí spočívající v jiném označení podlaží žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m.

Prahy se podzemním podlažím rozumí podlaží, které má úroveň podlahy nebo její větší části níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby; podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním. Předložený záměr má celkem 7 podlaží. S ohledem na jeho výškové řešení a konfiguraci okolního terénu, kterou lze určit ze souřadnic v situačním výkrese a výkrese řezů, žalovaný konstatoval, že podlaha v dokumentaci o územním řízení uváděného 2. NP, která má výškovou úroveň na kótě 243,00 m n. m., je z větší části níž než 80 cm pod nejvyšším bodem přilehlého upraveného terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby. Je proto zřejmé, že se jedná o podzemní podlaží. Záměr má 4 podzemní a 3 nadzemní podlaží. Stejně ostatně definuje podzemní podlaží i nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy.

IV. Posouzení věci soudem

47. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při rozhodování soud zejména z následujících právních ustanovení:
48. Podle čl. 2 vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy účinné do 31. 7. 2014 je posláním oblastí klidu *zachovat a trvale chránit vymezené části území pro jejich přírodovědné, krajinné a estetické hodnoty, umožnit jejich využití k rekreaci i poučení občanů a celkově přispět ke zlepšení prostředí města. Oblasti klidu tak představují specifickou velkoplošnou ochranu zachovalé přírodní krajiny ve městě.*
49. Podle čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy účinné do 31. 7. 2014 *pro oblast klidu se vyhledává trvalá stavební uzávěra 1) v tomto rozsahu a za těchto podmínek: a) v souvisle nezastavěných částech oblastí klidu (ve volné přírodě je zakázáno 1. Umisťovat nové stavby s výjimkou staveb ke z kvalitnění dané oblasti klidu, včetně drobných účelových zařízení pro zemědělství, lesnictví, rybolov a ochranu přírody. 2. Budovat zařízení, která by narušila ráz krajiny, nebo ji jinak znehodnotila. 3. Budovat umělé vodoteče nebo zpevňovat stávající vodoteče způsobem, který by negativně postihoval ráz krajiny a břehové porosty, výstavba objektů pro bydlení a objektů potřebné občanské vybavenosti je v oblastech klidu omezena na dostavbu stávajících obcí a realizuje se formou výstavby rodinných domků a nízkopodlažní zástavby odpovídající architektonické kvality. Intenzivní zástavba sídlištního typu je zcela vyloučena.*
50. Podle § 1 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy *tímto nařízením se v hlavním městě Praze k ochraně krajinného rázu území s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami zřizují přírodní parky a stanoví se omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.*
51. Podle § 15 odst. 2 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy *na území přírodních parků nelze umisťovat nové stavby s výjimkou staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále s výjimkou dostavby podle odstavce 3.*
52. Podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy *na území přírodních parků se připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, a to za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu, tak osobité krajinné a přírodní znaky včetně zachovaných pohledových horizontů, typických siluet jednotlivých panoramatických plánů krajinných dominant a podobné charakteristiky místa i oblasti. Sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.*
53. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*
54. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*

55. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona *účastníky územního řízení dále jsou soby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*
56. Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona věty čtvrté *oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení se doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu.*
57. Soud se předně zabýval otázkou včasnosti podané žaloby. Ta byla podána dne 8. 1. 2018, a proto bylo nutno zkoumat, zda lhůta pro její podání počala běžet až dne 10. 11. 2017, jak tvrdí žalobce, nebo dříve. V této souvislosti bylo třeba posoudit, kdy a zda vůbec bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno.
58. Z obsahu spisového materiálu soud ověřil, že předcházející rozhodnutí žalovaného o odvolání, tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2008, č. j. S-MHMP 405581/2008/OST/Vo/Cř a ze dne 27. 9. 2013, č. j. S-MHMP 130454/2012/OST/Če, byla žalobci zaslána do jeho vlastních rukou (příp. do rukou jeho právního zástupce), přičemž žalobci osobně byla zasílána taktéž listina označená jako „Předklad odvolání“ ze dne 27. 6. 2008, sp. zn. OUR.Koš.p.1439-1028/07-Za-před, kterou stavební úřad oznamoval předložení odvolání žalobce ze dne 19. 5. 2008 žalovanému. Žalobci osobně byla taktéž zaslána listina označená jako „Oprava zřejmé nesprávnosti“ ze dne 7. 7. 2008, sp. zn. OUR.Koš.p.1439-1028/07, která opravovala chybu v listině označené „Předklad odvolání“ ze dne 27. 6. 2008.
59. Žalovaný v rámci (posledního) odvolacího řízení doručil napadené rozhodnutí podle § 87 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, Žalobci tedy doručoval napadené rozhodnutí veřejnou vyhláškou, neboť se jednalo o účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Žalobce tvrdí, že se o napadeném rozhodnutí dozvěděl až dne 10. 11. 2017 z rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2017 č. j. MHMP 1715733/2017 o odvolání proti vydanému stavebnímu povolení, přičemž rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 13. 11. 2017 na základě e-mailové korespondence s pracovníci stavebního úřadu.
60. Soud v prvé řadě musel posoudit, zda žalovaný postupoval správně, jestliže žalobci doručoval napadené rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Na danou věc lze plně aplikovat závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016-54. V něm Nejvyšší správní soud zdůraznil, že správní řízení prvního stupně i odvolací tvoří jeden celek. „*Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, přičemž pro účastníky řízení je závazné až toto druhostupňové rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 – 269, publikovaný pod č. 280/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 As 30/2006 – 88, a ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239).*“
61. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že jak žalovaný, tak stavební úřad doručovali své úkony žalobci, potažmo jeho právnímu zástupci doporučeně, a to včetně předchozích odvolacích rozhodnutí v téže věci, která byla následně městským soudem zrušena. Tímto postupem stavební úřad a zejména pak žalovaný založili legitimní očekávání žalobce, že i v dalších fázích správního řízení bude při doručování postupováno stejným způsobem. Žalovaný však v rámci posledního odvolacího řízení nenavázal na způsob doručování uplatňovaný v minulosti jím samým i stavebním úřadem, naopak jej změnil a napadené rozhodnutí žalobci doručil veřejnou vyhláškou. Žalovaný sice postupoval souladně se zněním zákona, pokud doručoval žalobci napadené rozhodnutí veřejnou vyhláškou, to však bez dalšího neznamená, že postupoval správně. Obecně sice platí, že je legální doručovat rozhodnutí veřejnou vyhláškou, je-li tato možnost upravena zákonem. V nyní posuzované věci byl však změnou způsobu doručování narušen princip ochrany legitimního očekávání účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016-54). Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008 – 94, uvedl, že „*[v]zhledem k tomu, že stavební řízení je třeba chápat jako*

celek, má být stejným způsobem doručeno i rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení. Náhlá změna způsobu doručování rozhodnutí (ať již jakýmkoliv směrem) by totiž mohla ohrozit právní jistotu účastníků, kteří mohou oprávněně předpokládat, že jim bude po celou dobu řízení doručováno stejně.“ Nejvyšším správním soudem zmíněná právní jistota žalobce byla v nyní posuzované věci nepochybně narušena, neboť žalobce mohl legitimně očekávat, že mu i v rámci odvolacího řízení, jehož výsledné rozhodnutí je nyní předmětem soudního přezkumu, bude nadále doručováno do vlastních rukou tak, jak to žalovaný činil v minulosti v případě odvolacích rozhodnutí vydaných v téže věci.

62. Soud tedy v souladu s výše zmíněnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudkem ze dne 23. 11. 2016 č. j. 1 As 227/2016-54, shrnuje, že žalovaný porušil legitimní očekávání žalobce, jestliže mu napadené rozhodnutí doručoval veřejnou vyhláškou. Žalobce se o existenci napadeného rozhodnutí dozvěděl až dne 10. 11. 2017, přičemž z e-mailové komunikace se stavebním úřadem vyplývá, že doručeno mu bylo až dne 13. 11. 2017. Na základě shora uvedeného lze uzavřít, že žalobce podal žalobu v zákonné lhůtě ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud proto neshledal důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
63. V rámci posouzení věci sám soud považuje za nutné připomenout, že městský soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 A 194/2013-63 (dále též „zrušující rozsudek“) s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, č. j. 1 As 66/2011-122 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v téže věci z toho důvodu, že postrádalo řádnou úvahu týkající se podmínek pro přípustnou výstavbu v zájmovém území, které byly vymezeny v ustanovení § 3 čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy. Toto ustanovení obsahovalo dvě kumulativní podmínky – první podmínkou byla dostavba stávajících obcí, druhou pak charakter výstavby, definovaný jako „výstavba rodinných domů“ nebo „výstavba nízkopodlažní zástavby“ odpovídající architektonické kvality. S účinností od 1. 8. 2014 byla vyhláška č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy zrušena a namísto ní nabylo účinnosti obdobné nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Se žalovaným lze souhlasit v tom, že při novém projednávání věci, které následovalo po zrušujícím rozsudku městského soudu, žalovaný nemohl podmínky vydání Územního rozhodnutí zkoumat podle vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy účinné do 31. 7. 2014, nýbrž byl povinen posoudit naplnění těchto podmínek podle nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, účinného od 1. 8. 2014. Nicméně přesto byl žalovaný povinen se řídit právním názorem vysloveným městským soudem ve zrušujícím rozsudku, jelikož ten lze částečně aplikovat i na nyní platnou a účinnou právní úpravu; žalovaný musel zkoumat, jak se navrhovaná stavba jeví z hlediska běžného estetického vnímání. Jak již soud uvedl v předchozím rozsudku, z obsahu projektové dokumentace bylo zjevné, že při pohledu na exponovanou uliční frontu navrhované stavby převládající dojem spíše neodpovídá závěru o stavbě o třech nadzemních podlažích, což měl žalovaný ve vyjádření k předchozí žalobě připustit. Bylo na žalovaném, aby řádně reálný estetický účinek navrhované stavby vyhodnotil.
64. Účelem nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy je v hlavním městě Praze chránit krajinný ráz území s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami tím, že se zřizují přírodní parky a stanoví se omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území (srov. § 1 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy). Obdobný účel byl stanoven i v rámci vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy (srov. čl. 2 vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy) a obdobně jsou i stanoveny podmínky, pro které lze povolit výstavbu v zájmové oblasti [srov. čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. a § 15 odst. 3 vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy]. V projednávané věci nadto není spor o umístění stavby na okraji přírodního parku, a tedy o to, že se na území umístěvaného záměru vztahuje ustanovení nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy (tuto skutečnost ověřil soud z ustanovení § 7 a grafické přílohy č. 1 část. E nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy).
65. Podmínky omezení stavební činnosti na území přírodních parků vyplývají toliko z § 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy. Podle § 15 odst. 2 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy jsou na území přírodních parků zcela zapovězeny nové stavby. Výjimkou z tohoto pravidla jsou však případy

dostavby podle § 15 odst. 3 nařízení; v souladu s ustanovením § 15 odst. 2 nařízení je tedy v případech dostavby stávajícího sídelního útvaru přípustné i umístění nové stavby.

66. Ustanovení § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy obsahuje pro přípustnou výstavbu pro oblast přírodních parků, tj. včetně přírodního parku X, na kterém se nachází místo stavby [srov. § 2 písm. e) nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy], dvě kumulativní podmínky – první podmínkou je dostavba stávajících sídelních útvarů, která musí být prováděna v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, druhou pak nenarušení charakteru lokality, která zároveň musí respektovat charakteristiky místa i oblasti (srov. § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy). Jak již soud uvedl ve zrušujícím rozsudku: „[j]de-li o podmínky kumulativní, vyplývá z tohoto konstatování logický závěr, že se správní orgán musí vypořádat ve svém rozhodnutí s existencí obou těchto podmínek.“ Žalovaný se v reakci na zrušující rozsudek městského soudu sice zabýval existencí obou výše uvedených podmínek, avšak dle názoru soudu tak opět učinil nedostatečně, byť lze souhlasit se žalovaným, že se již nemusel zabývat skutečností, zda se v posuzované věci za nyní platné právní úpravy jedná o nízkopodlažní stavbu, což žalovanému vytýkal soud ve zrušujícím rozsudku, jelikož vyhláška č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy pozbyla platnosti a účinnosti a nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy podmínku nízkopodlažnosti [ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 3/1991 Sb. hl. m. Prahy] již neobsahuje. Žalovaný se však, a to i na základě právního názoru městského soudu uvedeného ve zrušujícím rozsudku, musel podrobně zabývat dalšími podmínkami umístění stavby dle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování, a to zejména podmínkami uvedenými v ustanovení § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m.
67. Co se týče první podmínky, tedy dostavby stávajících sídelních útvarů, žalovaný správně vymezil neurčitý právní pojem „stávající sídelní útvar“ jako prostorově uzavřený útvar osídlení kolem ulice X, který je prostorově vymezen konfigurací terénu. Ostatně i z dokumentace založené ve spisovém materiálu vyplývá, že stávající zástavba kolem ulice je umístěna zejména na straně západní a severní, ale zčásti i na straně protější (tj. na straně zájmové stavby). Žalovaný taktéž na základě zrušujícího rozsudku provedl jazykový výklad neurčitého právního pojmu „dostavba“, jestliže uvedl, že tento pojem „vyjadřuje nějaké včlenění nebo doplnění stavebního útvaru. V daném případě se umísťuje projednávaná stavba do plochy, kterou lze podle územního plánu využít k bydlení, navíc do plochy, kde byla odstraněna původní stavba.“
68. Podle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2004 Sb. hl. m. Prahy poslední věty nařízení se však každý jednotlivý sídelní útvar definuje toliko prostorovým vymezením, uzavřeností tohoto prostoru a jeho odděleností od jiných jednotek. Dostavba sídelního útvaru je tedy v souladu s cíli a účelem nařízení přípustná jen v mezích jeho stávajícího prostorového vymezení (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 9 A 119/2016 – 38). V souladu s ustanovením § 15 odst. 2 nařízení je dostavba přípustná i novými stavbami, což je případ umístěvaného záměru.
69. Se žalovaným lze souhlasit, a toto ostatně připouští v žalobě i sám žalobce (viz odst. 18 žaloby), že se v nyní projednávané věci za situace, kdy se stavba umísťuje v místě původní již odstraněné stavby, může jednat o dostavbu. Taktéž lze částečně připustit, že dostavba bude prováděna v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, jelikož se jedná o stavbu bytového domu, která je navrhována v plošně funkčním využití „OB – čistě obytné území“, a kdy se těmito podmínkami zabýval již stavební úřad v odůvodnění Územního rozhodnutí, byť existují pochybnosti o tom, zda uvedený záměr skutečně koresponduje zejména s ustanovením závazné části oddílu 8 odst. 3 Regulativu funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy účinného v době vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého *ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti*. Z napadeného rozhodnutí není totiž zřejmé, zda prostorová struktura, tj. hmotové uspořádání objektů a jejich rozměrové a poměrové parametry (výšky, šířky apod.) bude odpovídat původní zástavbě či zda v nějakém z ukazatelů nepřekročí její rámec, a tedy zda byly splněny i další podmínky dostavby stávajících

sídelních útvarů ve vztahu k nenarušení charakteru lokality, a zda je tedy dostavba sídelního útvaru v mezích prostorového vymezení původního (odstraněného) objektu.

70. Co se týče podmínky dodržení charakteru lokality, žalovaný odkázal na odůvodnění Územního rozhodnutí, podle kterého „[a]rchitektonické ztvárnění a materiálové řešení stavby je v souladu s jejím významem a umístěním; stavba nenaruší svým urbanistickým a architektonickým řešením charakter a strukturu zástavby v lokalitě, protože je navržena jako samostatný objekt, který bude z blízké perspektivy vnímán jako takový. Navrhované řešení představuje architektonicky kvalitní moderní bytový dům, vhodně zasazený v terasovitě členěných hmotách do terénu pozemků stavby (na pozemcích bývalý usedlosti X). Pro barevné a materiálové řešení budou použity přírodní materiály v jejich původní barevnosti (bílá omítka, obklad pásy z režného obkladu, výplně otvorů a zábradlí -blíník.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že podle územně analytických podkladů je v rámci sídelního útvaru určena výšková hladina (úroveň atiky od přilehlého terénu) 6 až 16m, přičemž převládá hladina 9,1 až 12m. „Nejvyšší výška atiky u podlaží ustoupeného směrem od ulice X je 15,5 m od přilehlého terénu. Vzhledem ke svažitému terénu, do něhož je stavba zasazena a do něhož musí být zasazena tak, aby bylo možné zajistit předepsaný počet parkovacích míst, lze takovou výšku akceptovat, a to vzhledem k architektonickému ztvárnění, jak je popsáno níže v tomto rozhodnutí.“ Takové posouzení je ale dle názoru soudu nedostatečné.
71. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil, z jakého důvodu dojde k dodržení charakteru lokality, jestliže zejména souvislá zástavba v předmětném území je umístěna na protější (tj. západní) straně ulice X, a nikoliv na straně ulice, kde se má nacházet předmětná stavba. V této části je rozporné i další tvrzení žalovaného, a sice že se jedná o „solitérní funkční plochu o rozměru pouze 1523 m² v zastavitelném území, sousedící ze tří stran s nezastavitelným územím určeným územním plánem pro zeleň“ (str. 4 napadeného rozhodnutí) a skutečnost, že se „jedná o solitérní objekt v solitérní funkční ploše, ve které není žádná stavba, nejedná se o území tvořené stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou.“ (str. 5 napadeného rozhodnutí). V napadeném rozhodnutí absentuje úvaha žalovaného, z jakého důvodu považuje splněnou podmínku dodržení charakteru lokality za situace, kdy, jak tvrdí ostatně sám žalovaný, se v případně zájmové stavby jedná o solitérní objekt v solitérní funkční ploše, ve které není žádná zástavba. Bez takové úvahy je však závěr správního orgánu o dodržení charakteru lokality nedostatečný.
72. Za stěžejní vadu napadeného rozhodnutí však soud považuje posouzení splnění podmínky respektování architektonicko-urbanistických hodnot. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí zejména uvedl, že se „jedná se o území s převažující zástavbou mohutných několikapodlažních vil posazených do rozměrných záhrad. Stávající zástavba nemá charakter zástavby rodinnými domy. Ve vymezeném území se vždy jedná o velké domy s charakterem bytových domů. Navržená stavba je umístována na pozemcích o celkové rozloze 7 451 m², zastavitelná plocha činí cca 1507 m² a z této plochy bude zastavěno cca 875 m², přičemž oba pozemky jsou ve vlastnictví žadatele. Návrh představuje bytový dům s dostatkem zeleně na vlastních pozemcích tak, jak je tomu v území obvyklé téměř u všech staveb.“ Taková úvaha je však dle názoru soudu bez dalšího zcela nepřekoumatelná.
73. Na jedné straně totiž žalovaný uvádí zcela nekonkrétní a nejasné tvrzení o převažující zástavbě „mohutných několikapodlažních vil posazených do rozměrných záhrad“, přičemž současně konstatuje, že se v zástavbě nacházejí vždy „velké domy s charakterem bytových domů“, aniž by však z napadeného rozhodnutí či ze spisového materiálu vyplývalo konkrétní hmotové uspořádání objektů a jejich rozměrové poměrové parametry (výšky, šířky apod.). Nekonkrétní tvrzení o „velkých domech“ žalovaný následně srovnává se zcela konkrétními rozměry navrhované stavby, její rozlohou i zastavitelnou plochou. Takto nedostatečné a ničím nepodložené tvrzení však nelze připustit, jelikož z něj nelze dovodit nic ve vztahu k respektování architektonicko-urbanistických hodnot v oblasti. Žalobce v této souvislosti oprávněně namítá, že tvrzení žalovaného postrádá relevantní informace o skutečném půdorysu, objemu, výšce či charakteru budov ve stávající blízké zástavbě, a přesto žalovaný tuto zástavbu srovnává s navrhovanou stavbou a uzavírá, že navrhovaná stavba nenaruší stávající zástavbu.

74. Ostatně i na základě odůvodnění Územního rozhodnutí lze podpůrně dojít k závěru, že navrhovaná stavba je řádově větších rozměrů než stávající zástavba, a navrhovaný záměr tak může být v nesouladu s okolní zástavbou, na což upozorňoval již žalobce v podaném odvolání. Stavební úřad totiž přistoupil k vyčíslení míry využití dotčeného území při realizaci předmětného záměru a k jejímu srovnání s okolní zástavbou, přičemž dospěl k závěru, že „[v] dokumentaci bylo mimo jiné provedeno porovnání koeficientů podlažních ploch (KPP) pro pozemky č. parc. X, X a X, X a X se stávající zástavbou a KPP navrhovaného domu. Z porovnání vyplývá, že hodnota KPP stávajících staveb se pohybuje na úrovni 1,7, což odpovídá kódu míry využití „G“. Navrhovaná stavba dosahuje koeficientu KPP 2,28, který odpovídá kódu míry využití území „H“. Po posouzení doložených výpočtů lze konstatovat, že dosažená hodnota KPP pro navrhovanou stavbu převyšuje hodnoty KPP vypočítané pro některé vybrané stavby okolní stávající zástavby. Presto, s ohledem na výše uvedené posouzení, stavební úřad navrhovanou stavbu na tomto konkrétním místě považuje za akceptovatelnou.“ (str. 9 Územního rozhodnutí) Skutečnost, že stávající zástavba je oproti navrhovanému záměru výrazně méně kapacitní a je zde rozdíl v indexu podlažních ploch, vyplývá i z „Posouzení architektonicko-urbanistických aspektů umístění stavby“ (srov. str. 7-8 Posouzení architektonicko-urbanistických aspektů umístění stavby).
75. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že úvahy žalovaného týkající se naplnění podmínky respektování architektonickou – urbanistických hodnot, jakožto podmínky nutné dle § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, jsou nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je proto třeba pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit, neboť soud považuje za nutné vytčené nedostatky a rozpory ve vztahu k respektování architektonicko-urbanistických hodnot lokality v dalším řízení odstranit.
76. K tomu lze doplnit, že důvodné pochybnosti o tom, zda navrhovaná stavba naplňuje požadavky na zástavbu ve stabilizovaných územích ve smyslu čl. 15 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, vyplývají taktéž z „Posouzení architektonicko-urbanistických aspektů umístění stavby“. Byť si je soud vědom skutečnosti, že takové posouzení je pouze orientační a vychází z údajů výměr v katastru nemovitostí, lze jej považovat za podpůrný argument, který zdůrazňuje výše uvedené zřejmé rozpory a nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z provedeného odborného posouzení je zřejmé, že stávající zástavba je oproti navrhovanému záměru výrazně méně kapacitní, je zde rozdíl v indexu podlažních ploch, a dále že „[p]oddíl zastavěné plochy vůči pozemku je u stávajících posuzovaných objektů v průměru na 27%. (...) Nově navržený objekt má zastavěnou plochu 63%. Průměrnou zastavěnost tedy překračuje více než dvakrát.“ Rozpory, které mohou mít význam pro posouzení architektonicko-urbanistické hodnoty, jsou spatřovány nejen v půdorysné stopě, ale i ve výškovém uspořádání a zasazení do morfologie terénu.
77. Co se týče podmínky nenarušení osobitých krajinných a přírodních znaků včetně zachovaných pohledových horizontů, soud v této části žalobní námitku důvodnou neshledal. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí sice pouze uvedl, že „z rozhodnutí dotčeného orgánu vyplývá, že nedojde k narušení krajinného rázu. Vzhledem k tomu, že je záměr umístěn v údolí, není důvodné se domnívat, že bude narušovat nějaký pohledový horizont.“, čímž však plně odkázal na rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 9. 2. 2006, č. j. S-MHMP-255390/05/OOP-V-1434/R-359/Pra, se kterým se nepochybně ztotožnil. Tímto rozhodnutím byl udělen souhlas k umístění a povolení uvedené stavby v přírodním parku X. Podle zmíněného rozhodnutí „[s]tavba leží na parc. č. X a X k. ú. X, na místě bývalé usedlosti X. Předmětem stavby je výstavba bytového domu. Navrhovaný objekt je zaříznutý do svahu parcely. Pro celý objekt je charakteristické terasovité formování hmot, které vychází ze stávajícího členění strání. Ze zmíněných teras vystupují dvě výraznější hmoty o čtyřech obytných podlažích a jednom podlaží ustupujícím. Dvě podlaží s garážovým stáním jsou skryta pod svažitým terénem, který bude pokryt vegetačními prvky. Do objektu bude přístup po exteriérovém schodišti. Omítka navrhovaného objektu bude provedena v bílé barvě. Boční stěny budou obloženy pásky z režného obkladu Klinker - 215 Patrizierrot cihlové červené barvy. Okna budou hliníková v přírodní barvě.“ Dotčený orgán uzavřel, že „[r]ealizace stavby podle předloženého projektu okrajově zasahuje do přírodní charakteristiky, protože při exteriérových pohledech zastiňuje pohled na souvislou plochu zeleně. Tento vliv lze však označit jako nepatrný, vzhledem k rozložení přírodního

parku i krajinnému prostoru ulice X. Výstavbou dojde k částečnému úbytku dřevin jejich vykácením, která podle záměru bude nahrazena vegetační úpravou plochy svahu před projednávanou stavbou. Tato výsadba bude též tlumit vliv stavby v exteriérových pohledech. V kontextu celého údolí však předmětná stavba realizovaná v souladu s územním plánem zásadně nenarušuje a nemění dochovanou strukturu objektů, které jsou nositelem kulturní a historické charakteristiky místa. Stavba se zapojuje do struktury izolovaných staveb různé architektonické hodnoty při pravé straně komunikace X ve směru o spádnicí, které však postrádají vazbu na celistvou secesní zástavbu levé strany (při pohledu k severu) komunikace X. Estetická hodnota krajinného rázu je dána harmonickým měřítkem a harmonickými vztahy v krajině. Ty se projevují zvláště při vnášení jednotlivých prvků do krajiny lidmi. Vztahy civilizačních prvků vůči prvkům přírodním krajinné oblasti či místa je možno považovat za harmonické, pokud svou existenci a působením neomezuji autoregulační pochody ekosystémů, neochuzují a nenarušují jejich druhovou skladbu a svým ztvárněním pozitivně reagují na přírodní prvky. Současně je třeba, aby pozitivně reagovaly i na stávající civilizační prvky v krajině. Realizace stavby estetickou, hodnotu krajinného rázu v prostoru komunikace X snižuje způsobem, který lze akceptovat, jelikož charakter zástavby se objemově a výškově nemění. Architektonickým ztvárněním reaguje pouze na soudobou zástavbu a funkcionalistické prvky starší zástavby. V podstatě je tak potvrzena různá architektonická kvalita obou břevů komunikace X, která tak oddělí dva bloky zástavby, které si ponesou různou architektonickou kvalitu. Přírodní hodnoty nejsou výrazně dotčeny, resp. jsou ovlivněny pouze zastíněním části exteriérového pohledu na zelené svahy z ul. X. Charakteristickým rysem předmětného pozemku v dolní části ulice X je přizpůsobení staveb konfiguraci terénu, což stavba napodobuje. Z uvedených důvodů je záměr jako celek hodnocen orgánem ochrany přírody jako zásah, který negativním způsobem nesnižuje přírodní, kulturní i historickou charakteristiku místa a přírodní hodnotu, ale mění jeho estetickou hodnotu způsobem, který lze akceptovat.“

78. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 6. 2006, č. j. 500/545/503 21/06, které uvedlo, že za podstatné považuje, že předmětná stavba se nachází v přírodním parku, avšak není součástí žádného významného krajinného prvku ani zvláště chráněného území, ani svými parametry a umístěním v poměru k prostředí přírodního parku nezasahuje nepřiměřeně do vztahů v krajině a nepředstavuje v krajině určující prvek. „Dále považuje za podstatné, že stavba je situována při dolní části svahu při ul. X, v místě již dříve existujícího obytného objektu s dalšími stavbami, tedy v místě již ovlivněném a z hlediska širších souvislostí tak svým provedením a využitím neznamená takovou změnu hodnot krajinného rázu, která by vydání souhlasu orgánu ochrany přírody vylučovala. Odvolací orgán považuje za rozhodné, že se jedná o zástavbu jen relativně malé části zájmové plochy investora (cca 10% plochy), která tím nepředstavuje celoplošnou soustředěnou zástavbu, odpovídá utváření terénu v daném místě i rozvolněnému charakteru zástavby v této části X ulice, nezasahuje do vymezeného územního systému ekologické stability, ani do souvislých vegetací porostlých ploch svahu (podle územního plánu zařazený jako „LR“ lesní porosty). Stavba tak z hlediska měřítka a vztahů v krajině nepředstavuje dominantní prvek, který by změnil okolní relativně přírodní prostředí či ovlivnil horizont přímým kontaktem či v dálkových pohledech. Z uvedených důvodů proto odvolací orgán nepokládá důvody hmotové či výškové difference mezi nejbližší zástavbou a navrženým objektem z hlediska ochrany krajinného rázu za rozhodující. Na základě předložené dokumentace, zejména grafické části a vizualizace je odvolací orgán toho názoru, že realizací navržené zástavby nedojde ke změně krajinného rázu přírodního parku, ani místa samého.“
79. Lze proto souhlasit se žalovaným, že dle rozhodnutí dotčeného orgánu, které bylo jeho nadřízeným orgánem potvrzeno, není důvodné se domnívat, že navrhovaná stavba bude narušovat pohledový horizont, takže tato podmínka nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy byla splněna. Žalovaný při posuzování této podmínky vycházel ze závazných rozhodnutí, která vycházela z projektové dokumentace, výpisu z katastru nemovitostí či zákresu stavby do fotografie. Podkladem pro rozhodování tedy byla nejen textová a výkresová část projektové dokumentace, ale i vizualizace stavby. Dotčený správní orgán si tak byl vědom objemového a výškového charakteru navrhované stavby, a stejně tak byl seznámen s místem (resp. krajinnými prvky), do kterého měla být stavba zasazena, a na základě těchto podkladů rozhodl. Žalovaný toto rozhodnutí respektoval a zcela se s ním ztotožnil, z čehož lze dovodit, že neseznal jeho vady. S tímto závěrem se ztotožnil i městský soud a žádné vady a rozpory hodnocení splnění podmínky

nenarušení osobitých krajinných a přírodních znaků včetně zachování pohledových horizontů (tj. horizontů, které uzavírají vůči obloze nebo vzdálenější krajině (vůči pozadí) vnímanou krajinnou scénu a dílčí scenérie pozorované z určitých stanovišť), typických siluet jednotlivých panoramatických plánů krajinných dominant a podobných charakteristik místa i oblasti, vůči zjištěnému skutkovému stavu neshledal.

V. Závěr a náklady řízení

80. Na základě shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou pouze co do námitek týkajících se aplikace nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy, a to ve vztahu k odůvodnění podmínek nenarušení charakteru lokality a plného respektování architektonicko-urbanistických hodnot a kulturní identity dané lokality. Pro výše vytčené vady soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, bude v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
81. V dalším řízení bude na žalovaném, aby zejména provedl srovnání stávající zástavby co do prostorové struktury, tj. hmotového uspořádání objektů a jejich rozměrových poměrových parametrů (výšky, šířky apod.) s navrhovanou stavbou a aby přezkoumatelným způsobem vypořádal podmínku nutnosti nenarušení charakteru lokality a plného respektování její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identity. V tomto směru taktéž doplní odůvodnění v té části, zda se v daném případě jedná o tzv. dostavbu ve smyslu § 15 odst. 3 nařízení č. 10/2014 Sb. hl. m. Prahy v mezích stávajícího prostorového vymezení původní stavby či nikoliv.
82. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby), tedy 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč, a dále částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Za důvodně vynaložené náklady řízení soud nepovažoval náklady žalobce spojené s doplněním žaloby o zaslání navrhovaného důkazu, výzvou k vydání rozhodnutí ani informací o podání stížnosti k Ústavnímu soudu, neboť v rámci těchto podání žalobce nepřišel s jinou, než již dříve předestřenou argumentací. Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.
83. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec

nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 10. června 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu